

Smärre meddelanden och notiser.

Några iakttagelser öfver våra under barken på träd lefvande *Dromius*-arter. — För de flesta coleopterologer torde det vara bekant, att de arter af släktet *Dromius* BON., hvilka lefva under trädens bark, med bästa resultat insamlas under vintermånaderna, och då det möjligen kunde i någon mån intressera tidskriftens läsare att få kännedom om de rön, jag gjort om deras lefnadssätt, har jag ur mina dagböcker sammanfört följande iakttagelser.

Under den varma årstiden anträffas dessa biller endast i enstaka exemplar, men under vintermånaderna förekomma de talrikt under bark på såväl löf- som barrträd. Efter de första frostdagarna på hösten — hvilka nästan i regel infalla på västkusten i midten af oktober — kan man, sedan blidväder inträdt, börja söka dem.

Den blida och regniga vintern 1912—1913 lämnade mig de första individerna i slutet af november, de flesta nyligen kläckta, ett förhållande som tydligen pekar på, att deras utveckling försiggår under årets kalla månader. I december—februari uppträdde de i större antal för att längre fram på våren försvinna.

Dromius agilis FABR. och *4-maculatus* LINNÉ.

Bland våra inhemska arter äro dessa båda utan jämförelse de allmännaste och torde hafva den vidsträcktaste utbredningen. Båda förekomma under såväl löfträdens som barrträdens bark, och äfven under mossor på löfträdstammar söker man dem sällan förgäfvets. Mestadels hålla de till långt ned på stammarne närmast marken och rötterna. Af *Dromius agilis* finner man någon gång individer, som hafva en ljus fläck framtill på elytra och en svagt antydd fläck vid elytras spets, denna form torde vara *var. bimaculatus* DEJ.

Dromius fenestratus FABR.

Denna vackra och lätt igenkännliga art finner man tillsammans med föregående, men på långt när ej så talrik. Enligt

hvad jag trott mig märka, har den på senare år blifvit mer och mer sällsynt i Göteborgstrakten, och det ser nästan ut, som om den kämpade för sitt bestånd med de ofvannämnda båda arterna och så småningom dukade under.

Dromius marginellus FABR.

Det var vintern 1885, som jag lyckades upptäcka denna art vid Göteborg, och stor var då min glädje öfver fyndet, då den ansågs vara en sällsynthet. Sedan har den visat sig hafva en vidsträckt utbredning i trakten och är funnen i de flesta barrskogsbestånd. Den synes uteslutande tillhöra barrträden, ty det är nog en tillfällighet, om den någon gång finnes under löfträdens bark. Med förkärlek trivdes den bland de nedfallna barren omkring furu- och granstammar, där man genom sikten kan infånga den, ofta i stort antal. På ön Särö med sina urgamla barrträd har jag på detta sätt kunnat insamla dem i stor mängd.

Dromius angustus BRULL.

På Särö med sina egendomliga af västanstormen böjda och knotiga uråldriga furor fann jag vintern 1890—1891 denna art för första gången. Jag underkastade den ej då någon vidare granskning, utan tog den för en ljusare varietet af *agilis* FABR. och blef först flere år därefter uppmärksamgjord på mitt misstag af en kollega i utlandet. På senare åren har jag varje vinter funnit den mer eller mindre talrikt utbredd öfver hela ön. Arten har som bekant senare äfven anträffats på Gotska Sandön af d:r MJÖBERG.

Dromius quadrinotatus PANZ.

Denna lilla karakteristiska art finnes allmänt i Göteborgstrakten under bark af barrträd vintertid, där den ibland anträffas i stora klungor och uppvisar en mängd variationer: individer med helt och hållet ljusgrå elytra utan spår till fläckar, med endast två fläckar, med främre hälften af elytra svart eller brun och bakre halfvan ljusare m. fl., alla i sällskap med den typiska formen.

Vad varieteterna bland *Dromius*-arterna angår, har jag märkt vissa egendomligheter. Man finner individer, som synas vara fullständiga mellanting mellan tvänne väl skilda arter. Så har jag funnit dylika mellanting mellan *4-maculatus* och *marginellus*, mellan *fenestratus* och *angustus*, mellan *fenestratus* och *agilis* o. s. v. Jag framkastade en gång för en framstående tysk coleopterolog en förmodan, att dylika individer möjligen voro bastarder, hvilket ju också vore tänkbart, då flera arter lefva tillsammans. Han ansåg denna min förmodan hafva mycken sanning för sig och skulle finna det obeskrifligt intressant, om en dylik

kroasering kunde vetenskapligt bevisas. Att komma till visshet häruti är tydligen förknippadt med stora svårigheter.

GYLLENHAL — som beskriver *Dromius* BON. under *Lebia* LATR. — hänför i *Insecta Suecica* Pars II pag. 185 såväl *Dromius fenestratus* FABR. som *marginellus* FABR. såsom varieteter under *Lebia agilis* FABR. med tillägg: »Varietates tantum colore different», men de hafva sådana distinkta artmärken, att något tvifvel om deras artberättigande ej bör förefinnas; visserligen finnas, som ofvan sagdt, egendomliga öfvergångar, men dessa hafva ju kunnat uppstå genom en kroasering de skilda arterna emellan, ett förhållande, som hittills står outredt.

Emil Sandin.

Odacantha melanura LINNÉ. — Lifligt jag minnes, huru ofta jag under min samlaretid tuggat om det meddelande, Thomson har i sitt stora verk öfver Skandinavien's Coleoptera, om denna skalbagges förekomst i vårt land: — »funnen i mängd af MEVES vintertid i afskurna vasspipor vid Stockholm och på Öland vid rodden genom en vassbänk».

Efter denna anvisning rättade vi oss, härvarande entomologer, och sökte hvarje vinter vid Göta älf och vassrika sjöar i närheten och klöfvo vasspipor i oändlighet, men alltid utan resultat. Så ledsnade vi småningom, och den lilla vackra rörbaggen var alltjämt en efterlängtd raritet.

Sommaren 1907 — närmare bestämdt i början af juni — hade jag tillfälle att undersöka Mälarestränderna i Västeråstrakten, och där fann jag *Odacantha*. Genom att trampa ned vid stranden liggande rörhögar, nödgade man den att krypa upp, och den fanns där i tämligen riklig mängd.

Den 11 juni 1908 tog jag *Odacantha* vid Båfven i Skarfnäs-viken nära Sparreholm under säregna omständigheter. Ute i viken c:a 12 à 15 meter från land flöt en stor vassrugge, och då jag gärna önskade veta om den innehöll något djurlif, hvadade jag ut i den grunda viken och trampade ned densamma under vattenytan. Där fanns *Odacantha* i hundratal — tillsammans med *Poederus riparius* —, och båda arterna voro i full parning. Djuren hafva en förvillande likhet med hvarandra, när de idka kapplöpning på rören, men huruvida *Poederus* jagar *Odacantha* eller tvärtom, därom lyckades jag ej vinna någon kunskap.

Vintern är således ej för *Odacantha* — som för våra *Dromius* — arter den årstid, då man skall söka den, utan i början af sommaren. Vid Tåkern, Mälaren, Båfven m. fl. vassrika sjöar torde den med säkerhet förekomma och har antagligen en ganska vidsträckt utbredning i vårt land. MEVES vinterfynd i vass-piporna bestod tydligen af öfvervintrande individer, kläckta